

Daniel Boada (Barcelona, 1958) és un autor ben conegut per als lectors de l'AVUI gràcies a la tira diària *Granotes i cuques*, que publica des de l'any 1998 al diari, i a la pàgina en color *Granotes endiumenjades* d'aquest mateix suplement. A més, els seus dibuixos il·lustren articles d'opinió des de fa molts anys. Al stand de l'AVUI del Saló del Còmic podem veure una mostra de la seva obra. Text: L.L.M. Fotos: Cristina Calderer

Daniel Boada:

És un il·lustrador d'aquells que creen addicció. Hi ha lectors que el primer que busquen a les pàgines de l'Avui Diumenge són les granotes, i per això ara hi ocupen un lloc destacat. En aquesta entrevista, Daniel Boada ens parla del naixement dels seus personatges, explica en què s'inspira, parla de la seva feina com a il·lustrador i, malgrat els núvols negres de l'horitzó, pronostica un futur clar per al món del còmic.

-Sincerament: ¿no es cansa de dibuixar les aventures de les granotes i les cuques?

-No. El món del bassal és una forma d'expressió i, després de tant de temps, t'acostumes a mirar la realitat amb ulls de granota. És una experiència única i permet tenir una perspectiva nova del món, per a molts tan seriós.

-Com li va venir la idea d'aquests personatges?

-Vaig agafar les granotes perquè sempre m'han semblat animals molt curiosos. Poden viure sota l'aigua i fora, i passen per diferents estats abans de ser granotes. Amb les cuques, aliment i alhora companyes, em va semblar que podien donar força joc.

-¿Ens podem sentir representades per les granotes, les persones?

-De fet, tot el que passa al bassal és un reflex de la vida quotidiana. Augmentat o portat al límit, si es vol, però no deixen de ser qüestions més properes a nosaltres que a les granotes. Tots som una mica granotes.

-S'inspira en fets de la vida real per fer els guions?

-Moltes vegades. La inspiració pot sortir de qualsevol cosa. D'una conversa, d'unes imatges de la tele, alguna cosa que has llegit al diari... Algun fet observat al teu entorn fa que mentalment el traslladis al bassal... i ja tens una nova anècdota, una nova sèrie de tires.

-Per exemple?

-No fa gaire es va posar un timbre a la redacció de l'AVUI per si algú volia entrar a hores intempestives. El timbre era massa sorollós i quan sonava la gent botava de la cadira. Va durar només unes hores abans no s'arreglés l'incident, però n'hi va haver prou per inspirar una petita sèrie de tires.

-Hi ha, a més, qui li dona idees?

-El bon granotaire en té moltes, d'idees. Quan veu algun fet curiós, té tendència a pensar com reaccionarien les granotes. Molts m'ho fan saber, per carta, per e-mail i, els que estan més a prop meu, personalment. Molts cops ho aprofito, esclar.

-Què representa la granota autòctona del desert?

-Representa un contrapunt per a les granotes del bassal. Les granotes normals són molt ingènues i simples. La granota autòctona del desert les fa tocar de peus a terra. Els diu les coses pel seu nom. És molt més humana que les altres, més real. Permet relativitzar els problemes, que per a cadascú són els més importants de món.

-¿Té pensat algun personatge més per fer-lo intervenir en el món de les granotes?

-Fa poc hi vaig incorporar una granota obsessionada a trobar parella, que sembla que s'ha agafat amb força. A poc a poc n'aniran sortint de noves. Els nous personatges donen una nova perspectiva, i això és important en una sèrie que surt cada dia al diari.

-Quina tècnica de dibuix utilitza habitualment?

-Treballo amb tinta xinesa i aquarel·la. Tant en blanc i negre com en color.

-Algun dia veurem les granotes en forma d'àlbum?

-Suposo que sí. Tant les tires com les pàgines a color estan preparades. Només falta algun editor que ho vulgui tirar endavant. Això costa una mica, però crec que aviat en sortirà alguna cosa.

"Tots som una mica granotes"

-I com a aventures animades en alguna televisió?

-Alguns seguidors m'han dit que les granotes semblen dibuixos animats. Fins i tot un amic que es dedica a la publicitat em va assegurar que ell les veia en moviment. Crec que pot ser una bona cosa, però això tampoc depèn de mi.

-Quin és el pitjor moment per a un creador?

-Podria dir allò típic de l'angoixa del paper en blanc, però la veritat és que treballo amb força temps. De totes maneres, quan veus que els dies passen i es van consumint les tires que tens fetes, t'agafa una mena d'inquietud. Esclar que no et surt res en aquells moments. Has d'esperar a estar més tranquil. Les granotes només actuen quan estàs relaxat.

-A part de les granotes, vostè també és un il·lustrador conegut de les pàgines de diàleg de l'AVUI.

-La feina d'il·lustrador és tot el contrari de la del dibuixant de tires. Aquí, la idea te la donen. Només n'has de fer una interpretació. I hi ha molt bons il·lustradors al diari. És una feina molt poc valorada, si tenim en compte que de vegades la il·lustració és el primer contacte que té el lector amb l'article i pot fer que algú s'animi a llegir-lo o passi la pàgina. Ara es treballa sota una gran pressió de temps. Les noves tecnologies permeten treballar amb total immediatesa i els articles d'opinió s'escriuen molts cops el mateix dia que s'han de publicar. Això implica haver-los d'il·lustrar al moment, sobre la marxa.

-Té algun registre amagat més?

-Ara preparo una exposició d'obra gràfica i tinc previst fer-

ne una altra de petites escultures. Quan et dediques a coses d'aquestes, mai no t'estàs quiet. Una altra cosa és que el que fas transcendeixi o es quedi dins d'un calaix.

-En el món del dibuix, quins considera els seus mestres?

-M'he passat la vida envoltat de tebeos. Envoltat de les històries de Benejam, Tineu i Coll. Caldria posar-los al lloc que els correspon en la història cultural del nostre país. També he d'esmentar Figueres, que no només és un inigualable dibuixant sinó que cal escoltar les històries que ha viscut i el món fantàstic que l'envolta. El Toni Batllori, recent premi Gat Perich, em sembla un gran dibuixant. La seva capacitat per resumir en una tira l'actualitat política cada dia és sorprenent. També he d'esmentar els grans mestres catalans, com ara Junceda i Cornet, que ara sembla que comencen a sortir de la foscor en la qual han estat condemnats els últims anys.

-Com va ser que vostè es dediqués al món de la il·lustració?

-Va ser un fet natural. Jo treballava al diari i vaig tenir l'oportunitat d'anar introduint els meus dibuixos. Després vaig coincidir amb un director que és un gran coneixedor del món del còmic, en Vicent Sanchis, que va apostar per les granotes.

-Com veu el futur del còmic, ara que revistes tan emblemàtiques com *El Vibora* anuncien el tancament?

-La crisi del còmic és una crisi mítica. Com la del cinema o la del teatre. No falten dibuixants ni lectors. Només cal veure l'èxit dels salons del còmic que, com el de Barcelona, es fan arreu. El que cal són editors amb coratge que deixin una mica de banda les eternes reedicions i se la juguin amb nous autors. Si no, correm el risc que el còmic es converteixi en un sector només per a nostàlgics i col·leccionistes.

-Però, és optimista respecte al futur? ¿Crec que algun dia veurem una revifada del còmic?

-I tant. Només falta el que dic: que els editors s'animin a apostar pels nous valors. Hi ha gent molt bona; només cal veure la quantitat i la qualitat de dibuixants que es presenten al concurs de tires que es fa al Saló del Còmic. Al nostre país encara no hem aconseguit rescatar el còmic del prejudici de cultura de segona, com passa a França per exemple. Som molt intel·lectuals, nosaltres.